

Με ειδικές συνθήκες κράτησης για τους εντός των τειχών και ειδικές συνθήκες επιβίωσης για τους εκτός οι αγώνες μέσα κι έξω από τη φυλακή συνδέονται άρρηκτα. Με τον ίδιο βίαιο τρόπο που παίρνονται πίσω κατακτήσεις των καταπιεσμένων για τις ποίες χύθηκαν ποταμοί αίματος (στα πεδία της εργασίας, της υγείας, της παιδείας, του περιβάλλοντος κλπ), έτσι και στις φυλακές κατακτήσεις που κερδήθηκαν με πολύχρονους αγώνες, εξεγέρσεις αλλά και βασανιστήρια, εξευτελισμούς και πειθαρχικές διώξεις επιχειρείται τώρα να αναιρεθούν με συνοπτικές διαδικασίες. Οι φυλακισμένοι για την πολιτική τους δράση - που έδωσαν και δίνουν μάχες εντός κι εκτός των τειχών- και οι αγωνιζόμενοι κρατούμενοι βρίσκονται στην αιχμή της επίθεσης που εξαπολύει η κυβέρνηση με αυτόν το νόμο, ακριβώς γιατί απαντούν με τον λόγο και τις πράξεις τους στα βίαια πογκρόμ του καθεστώτος εναντίον των καταπιεσμένων. Γιατί αγωνίστηκαν και αγωνίζονται ως αναπόσπαστο κομμάτι των κοινωνικών αντιστάσεων για τη συνολική ανατροπή της σύγχρονης βαρβαρότητας. Με πρόσφατη παρακαταθήκη τον αγώνα που έδωσαν οι έγκλειστοι στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού (αν και για διαφορετικά καταρχήν ζητήματα), οι κρατούμενοι στις περισσότερες φυλακές έχουν ήδη ξεκινήσει τις πρώτες κινητοποιήσεις ενάντια στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο, δημοσιοποιώντας με κείμενα τις θέσεις και τα αιτήματά τους, αρνούμενοι να μπουν στα κελιά τους στο μεσημεριανό κλείσιμο και κατεβαίνοντας σε αποχή συσσιτίου. Η αλληλέγγυα στάση μας στους αγώνες των φυλακισμένων είναι μια στιγμή του κοινωνικού και ταξικού πολέμου για μια ελεύθερη αταξική κοινωνία.

**ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΠΟΥ ΣΥΓΚΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΟΛΟΚΑΗΡΩΤΙΣΜΟ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΙΧΗ.**

**ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΠΕΡΕΣΜΑ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ**

**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΑΝΟΨΕΙ ΠΑΝΩ ΚΑΙ
ΣΕΑ ΣΥΝΤΗΡΙΜΜΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ**

Ανοικτή συνέλευση αναρχικών/αντιξουσιαστών ενάντια στις ειδικές συνθήκες κράτησης

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

«...στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια τη θύγει περισσότερο η ύπαρξη της φυλακής παρά του εγκλήματός»

Α. Πανδέληνος

Εδώ και λίγους μήνες το πολιτικό προσωπικό του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου έχει καταθέσει το νομοσχέδιο για τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας. Η οργανωμένη τρομοουστερία έχει στρώσει το έδαφος εδώ και καιρό. Με όχημα τη μιντιακή προπαγάνδα παρουσιάζει ως ύψιστη απειλή για την κοινωνία την επιλογή αγωνιστών προς την «παράνομη» ελευθερία. Τα επικοινωνιακά κονταροχτυπήματα των εμπλεκόμενων υπουργείων στις αποφυλακίσεις αναρχικών προάγουν τη διάχυση του φόβου και της ανασφάλειας. Υπό το καθεστώς έκτακτης ανάγκης οι φυλακές υψίστης ασφαλείας προτάσσονται ως την πλέον ενδεδειγμένη λύση. Στο νομοσχέδιο προβλέπεται η δημιουργία φυλακών και πτερυγών κλιμακούμενης καταστολής, με τη διάκριση των κρατουμένων σε τρεις κατηγορίες. Οι φυλακισμένοι για χρέη, συμπεριλαμβανομένου του «εγκλήματος λευκού κολάρου», θα κρατούνται στις «ηπιότερες» πτέρυγες τύπου Α. Το κυρίως σώμα των φυλακισμένων θα αποθηκεύεται στις πτέρυγες τύπου Β, όπου ουσιαστικά θα συντηρείται η υπάρχουσα άθλια κατάσταση υπερπληθυσμού και υποσιτισμού, έλλειψης νερού και θέρμανσης, μηδαμινής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Ενώ παράλληλα, δημιουργείται μια σειρά από «ειδικής κατηγορίας και εξέχουσας επικινδυνότητας» κρατούμενους, οι οποίοι προορίζονται για τις φυλακές τύπου Γ.

Στον πυρήνα αυτής της κίνησης βρίσκονται οι φυλακισμένοι αγωνιστές και οι απείθαρχοι κρατούμενοι. Η βεντάλια των θεωρούμενων ως επικίνδυνων κρατουμένων ξεκινά από τους αναρχικούς ή κομμουνιστές που φυλακίστηκαν για την πολιτική τους δραστηριότητα, ανοίγει για τους απείθαρχους κρατούμενους και καταλήγει σε κατηγορούμενους για το λεγόμενο οργανωμένο έγκλημα. Ως απείθαρχοι κρατούμενοι θα τιμωρούνται -κατά την κρίση του εκάστοτε εισαγγελέα ή διευθυντή των φυλακών- όσοι συμμετέχουν σε στάσεις και εξεγέρσεις, όσοι δεν υπακούν ή αντιστέκονται στις διαταγές σωφρονιστικών, όσοι με την εν γένει στάση τους δεν αποδέχονται την απονεκρωμένη και απάνθρωπη πραγματικότητα του εγκλεισμού και των συνθηκών του.

Με αυτόν τον τρόπο, στο πλαίσιο της διεύρυνσης του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και στο πεδίο του εγκλεισμού, επιχειρείται ουσιαστικά η συνολική αναδιάρθρωση του σωφρονιστικού συστήματος στη λογική του απόλυτου ελέγχου, της διαρκούς εποπτείας, καθώς και της όξυνσης της καταστολής, του αυταρχισμού, της απομόνωσης και της εξατομίκευσης. Την ίδια στιγμή, λειτουργεί παραδειγματικά για όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας εντός και εκτός των τειχών σηματοδοτώντας το αντίτιμο της αντίστασης στο καθεστώς. Μέσα σε ένα μόνιμο καθεστώς εξαίρεσης οι κρατούμενοι στις φυλακές και πτέρυγες τύπου Γ θα βιώνουν μια φυλακή μέσα στη φυλακή, με κυρίαρχα χαρακτηριστικά την αισθητηριακή αποστέρωση και την απομόνωση από το συγγενικό και κυρίως το κοινωνικό τους περιβάλλον και με τελικό στόχο την πολιτική, πνευματική και βιολογική τους εξόντωση. Για να το επιτύχει αυτό, το καθεστώς δημιουργεί ένα ασφυκτικό περιβάλλον, όπου προβλέπονται: πλήρης στέρηση αδειών και κεκτημένων (π.χ. μεροκάματα που μειώνουν το χρόνο έκτισης ποινής), σκληρή των όρων αποφυλάκισης (10έτη ως ελάχιστος χρόνος παραμονής στις φυλακές τύπου Γ), δημιουργία συνθηκών πανοπτικού υπερελέγχου (με κάμερες σε κάθε γωνία της φυλακής). Η αυθαιρεσία θεσμοποιείται με έναν εσωτερικό κανονισμό που παρέχει υπερξουσίες στους συνταξιούχους δικαστικούς και αξιωματικούς της αστυνομίας, οι οποίοι πλέον θα μπορούν να ορίζονται ως διευθυντές φυλακών, καθώς επίσης και με κατά το δοκούν μείωση του χρόνου προαυλισμού, των επισκεπτηρίων με συγγενείς, των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και πιθανή λογοκρισία έντυπου υλικού. Η ανάθεση της εξωτερικής και ως ένα σημείο εσωτερικής φύλαξης σε ειδικά σώματα της ΕΛΑΣ με απόρρητα καθήκοντα και κανονισμούς συνοδεύεται από την ελαστικοποίηση της χρήσης πυροβόλου όπλου εντός και εκτός των τειχών με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Ταυτόχρονα, το μαστίγιο της τιμωρίας και της μεταγωγής σε τύπου Γ πτέρυγες, εναλλάσσεται με το καρότο της επιβράβευσης του καφιεδισμού (που φτάνει ως την αποφυλάκιση) και της εξατομίκευσης. Μέσα από την καλλιέργεια ενός κλίματος αμοιβαίας δυσπιστίας δημιουργούνται κυνηγοί κεφαλών με ειδικό σκοπό την εξάρθρωση ένοπλων πολιτικών οργανώσεων και με απώτερο στόχο την παρεμπόδιση της ώσμωσης των αγώνων ανάμεσα στους φυλακισμένους αγωνιστές και τους υπόλοιπους κρατούμενους.

Το σχέδιο αναδιάρθρωσης των φυλακών δεν είναι ένα αποκομμένο γεγονός ούτε κάποια «πρωτοπόρα» ανακάλυψη του ελληνικού κράτους. Αφενός αντιγράφει ή ενσωματώνει αντίστοιχες νομοθεσίες (τρομονόμοι, φυλακές υψίστης ασφαλείας, ειδικά καθεστώτα κράτησης, ειδικά αστυνομικοστρατιωτικά σώματα), που ισχύουν σε άλλα

ευρωπαϊκά κράτη ή αποτελούν δεσμευτικές συμφωνίες στο πλαίσιο της Ε.Ε., ικανοποιώντας ταυτόχρονα τις προταγές ευρωπαϊκών και υπερατλαντικών συμμάχων και των υπηρεσιών τους. Αφετέρου πατάει πάνω στην υλική βάση της γενικής αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου και των κοινωνικών σχέσεων καθώς αποτελεί άλλο ένα τμήμα του ψηφιδωτού που συγκροτεί το σύγχρονο καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Η καταστολή σε συνθήκες βαθιάς συστημικής κρίσης μετατρέπεται σε κεντρική κρατική επιλογή για τη διαχείριση των κοινωνικών υποθέσεων και την επαναρρύθμιση των κοινωνικών σχέσεων στη βάση του δόγματος Νόμος και Τάξη. Η καταστολή (και η τιμωρία) ανάγεται σε βασικό πυλώνα συνοχής του καθεστώτος με διττό στόχο. Από τη μία επιδιώκει την πειθάρχηση του προλεταριάτου, των αγωνιζόμενων κομματιών της κοινωνίας, τη διαχείριση των περισσευούμενων πληθυσμών (μετανάστες, άνεργοι, φτωχοποιημένοι, οροθετικές, τοξικοεξαρτημένοι) και την εμπέδωση κλίματος φόβου και από την άλλη προσπίπτει τα αιματηρά συμφέροντα του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης. Σε αυτό το πλαίσιο το καθεστώς έκτακτης ανάγκης στοχοποιεί διάφορα κοινωνικά κομμάτια ως «εσωτερικό εχθρό» (απεργούς, διαδηλωτές, ριζοσπαστικούς πολιτικούς και κοινωνικούς χώρους, φυλακισμένους αγωνιστές, ολόκληρες τοπικές κοινωνίες που αντιστέκονται στη λεηλασία της ζωής τους) διευρύνοντας διαρκώς το πεδίο της στόχευσης. Όχι μονάχα οι ένοπλοι αντίπαλοι του καπιταλισμού, αλλά και κάθε αγωνιζόμενος που αμφισβητεί το κρατικό μονοπώλιο στη βία ή απλώς «ασκεί υλική δύναμη» (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό...) θεωρείται «οικονομικός σαμποτέρ» που εμποδίζει την ανάκαμψη της οικονομίας και αντιμετωπίζει τη σιδερένια φτέρνα του κατασταλτικού ντελίριου με την απαραίτητη βέβαια ποινική και κατασταλτική διαβάθμιση. Ο πολύμορφος και συνεπής αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, με την αστυνομική κατοχή, τις διώξεις με βάση τον τρομονόμο και τη συντεταγμένη ιδεολογική επίθεση με βασικό μοχλό τα ΜΜΕ, αποτελεί το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα.

Το καθεστώς χτίζει και προπαγανδίζει εικόνες «επικίνδυνων», «μολυσματικών», «εισβολέων», «ταραξιών», «τρομοκρατών», τους παρουσιάζει ως εχθρούς της κοινωνικής ομαλότητας και κυρίως της ανάπτυξης, και προσφέρει ως λύση τις ειδικές συνθήκες κράτησής τους. Και αυτές που ευαγγελίζεται για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας δεν είναι οι πρώτες. Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα μπουντρούμια των αστυνομικών τμημάτων, στο μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη χιλιάδες μετανάστες τις βιώνουν εδώ και καιρό. Για το σύγχρονο ολοκληρωτικό καθεστώς η ύπαρξή τους και μόνο αρκεί για να τους τοποθετήσει σε μόνιμη συνθήκη εξαίρεσης, που πλέον μπορεί να παραταθεί επ' αόριστον.